

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7818/2024
05.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Вујичић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2877/21 од 07.11.2023. године, у седници одржаној 05.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2877/21 од 07.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2877/21 од 07.11.2023. године, укинута је пресуда Основног суда у Неготину П 704/2020 од 17.08.2021. године и обавезан тужени да тужиоцу по основу зајма врати износ од 29.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, заједно са каматом обрачунатом и то на износ од 17.000 евра по стопи Централне Европске банке почев од 01.05.2009. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате, са законском затезном каматом обрачунатом по Закону о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и са каматом обрачунатом на износ од 12.000 евра по стопи Централне Европске банке почев од 01.12.2009. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са законском затезном каматом обрачунатом по Закону о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, и обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 734.453,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су били у пријатељским односима и тужилац је више пута чинио позајмице туженом, које је он враћао. У новембру 2008. године тужилац је позајмио туженом 17.000 евра без камате, са роком враћања до маја 2009. године, а јануара 2009. године му је позајмио 12.000 евра, такође без камате, са роком враћања до децембра 2009. године. Поводом наведених позајмица, сачињене су признанице, писане руком, које су потписане од стране туженог као лица које је новац примило и сведока ВВ. Тврдње туженог да му је тужилац позајмио мање износе новца од износа наведених у признаници, и то 7.000 евра и 2.000 евра, те да су цифре „1“ накнадно дописане на предметним признаницама, а испред мање означених новчаних износа, није доказао у току поступка. Графолошким вештачењем доказано је супротно, јер је вештак када се ради о писању спорне цифре „1“ од стране туженог, на обе признанице, дао позитивно мишљење, које је градирано тако да се не може искључити могућност да је тужени скриптер спорних цифри, док је у односу на тужиоца мишљење вештака било неодређено, јер није могао да се донесе закључак да ли је он писао спорне цифре или не.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку и на расправи пред другостепеним судом, другостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца.

Чланом 557. Закона о облигационим односима (ЗОО) прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и истог квалитета. Према члану 562. истог закона зајмопримац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета (став 1). Ако уговарачи нису одредили рок за враћање зајма, нити се он може одредити из околности зајма, зајмопримац је дужан вратити зајам по истеку примереног рока који не може бити краћи од два месеца рачунајући од зајмодавчевог тражења да му се зајам врати (став 2).

Тужилац у овој парници висину свог потраживања темељи на писаним доказима – признаницама у којима се наводи тачан износ позајмљеног новца, са роком враћања, а које признанице су сачињене и потписане од стране туженог, који позајмљени новац тужиоцу није вратио. У правноснажној пресуди која је предмет ревизије у погледу висине дуга суд је ценио поменуте признанице, те је путем вештака графолошке струке утврдио да је тужени позајмио од тужиоца најпре 17.000 евра, а потом још 12.000 евра, а да тужилац није накнадно дописивао цифре „1“ на признаницама, с обзиром да тужени то у току поступка није доказао, па је правилно изведен закључак да се ради о пуноважном уговору о зајму који као такав ствара међусобне обавезе за уговорне стране, а што се тиче износа који је наведен у другостепеној одлуци управо је изведеним доказима утврђено да је то износ укупног потраживања по уговору о зајму, односно износ од укупно 29.000 евра и да тај износ није враћен.

Током поступка, а по обављеном графолошком вештачењу, тужени је спорио коначан закључак вештака о постојању висине дуга, односно да износи који су били

предмет зајма нису враћени, а при истим примедбама тужени је остао и у ревизији. Међутим, у вези тих питања другостепени суд с правом указује на правило о терету доказивања из члана 228. у вези члана 231. ЗПП. Тужилац је имао обавезу да докаже постојање уговора о зајму и износе који су позајмљени, а на туженом је била обавеза да побије те чињенице, али са друге стране и да за износе за које је утврђено да су били предмет позајмице докаже да су враћени. У складу са тим, тужилац је доставио писмене исправе – признанице о висини позајмљеног новца, а тужени није успео да адекватним доказима побије закључак да су управо износи који су наведени у признаницама и позајмљени, а није пружио ни доказе да је било који износ новца од укупно позајмљеног износа вратио.

Из наведених разлога испуњени су услови за примену чл. 557, 227. и 324. ЗОО због чега су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

О осталим наводима ревизије оспорава се оцена изведених доказа, што представља разлог због којих се ревизија не може изјавити према члану 407. став 1. ЗПП, те их овај суд не образлаже детаљно сагласно члану 414. став 2. ЗПП.

Имајући у виду све напред наведено и одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић